BENCSIK ISTVÁN

TALÁLKOZÁS

egy szomorú nyáréjszaka
lám találkoztunk újra
nem volt semmi
emlékezni
felelevenítení
köztünk kacagni nem volt semmi
és elmondani sem tudtuk már
egy nyár
tíz nyár
száz nyár
én még
ott
maradtam
egy ideig
aztán reggel lett
örök szófogadás

BÁCSKAI TÁJ

a lösz
a domb
a virág a szaladó cseresznyefákon
két beomlott fal közé lopott
[vendégség
és átkarol három nádszál
a szikes talajon

HAJNALI SUGÁRÚT

szinte észre sem vettem
derengett
és a fejemben
nehéz kezemben
szénné égett fehér
arcokat
szerettem

CÍM NÉLKÜL

nem értettük egymást
talán mert sok volt a kéz
kusza szálakkal
fáradt tagokban
lassan megindultak lüktető falak
későn
mit ért
mit ér
a robusztus tér
ha megválthatatlanok
a zálogként hátrahagyott
holnap reggelek